

Wessel
Tiessens

**AMBTE
NAREN
MET
BALLEN**

VOOR PUBLIEKE PROFESSIONALS DIE LIEVER
VERANTWOORDELIJKHEID NEMEN DAN AFSCHUIVEN

DE ONZICHTBARE REKENING

‘Eigenlijk werken we hier in een soort Hunger Games.’

Marlies keek me niet eens aan toen ze het zei. We liepen door het park achter het gemeentehuis tijdens onze lunchwandeling. Ze staarde voor zich uit alsof ze iets formuleerde dat al maanden zocht naar woorden. Ergens klonk een grasmaaier. De eenden op de vijver hadden meer rust dan wij. ‘Vechten om het geld. Vechten om de mankracht. Vechten om een half-uurtje met de directeur. Terwijl we allemaal aan dezelfde kant zouden moeten staan.’

Ze had twintig jaar ervaring. Ooit vol vuur de overheid ingegaan om wijken te bouwen en verschil te maken. Het type dat op maandagochtend al drie post-its vol ideeën heeft en op vrijdagmiddag nog steeds gelooft dat het gaat lukken. Tenminste, dat type was ze ooit. Nu had ze die blik die ik steeds vaker zie bij mensen in ons vak. Niet boos. Niet verdrietig. Moe van het doen alsof dit normaal is.

Ik zei niets. Dat was nieuw voor me. Ik ben van nature een ongeduldige, chaotische ADHD’er die halverwege iemands zin al drie oplossingen heeft bedacht. Ik had er twee opleidingen van een jaar voor nodig gehad om te leren mijn mond te houden en m’n oordeel uit te stellen. Plus surfen. De zee is een uitstekende leraar in bescheidenheid. Maar nog steeds moet ik mezelf regelmatig op mijn tong bijten.

Dus ik luisterde. Voor de verandering.

En ik herkende alles wat Marlies beschreef. Niet alleen over het systeem. De reis. Van enthousiast naar gefrustreerd naar gelaten naar uitgehold. Van harder duwen naar leeg raken. Van denken dat je te belangrijk bent om te stoppen, tot de ontdekking dat je helemaal niet zo belangrijk bent, en dat dát de bevrijding is.

Dat verhaal komt zo. Eerst het systeem. Want dat was niet gebouwd door slechte mensen. Het was gebouwd door bange mensen. En ik was er zelf een van geweest.

Een gemiddelde werkdag van een projectmanager die werkt in een grote organisatie: ik lees eerst een paar verslagen. Dan regel ik afstemming met een jurist, financiën, communicatie – allemaal in hun eigen koninkrijkje, allemaal oprecht bezorgd dat er iets misgaat waarvan zij de schuld krijgen. Dan begint het lobbyen: budget, handtekeningen, toestemming om een e-mail te sturen. Ja, echt. Ik heb in organisaties gewerkt waar je toestemming nodig had om een e-mail te versturen.

Wat resteert van de acht uur werktijd: anderhalf uur. Om te werken aan het werk waarvoor je bent aangenomen. Dat is niet alleen mijn verhaal. Niet alleen mijn sector.

Verander 'directeur' in 'raad van bestuur': werken in een ziekenhuis. Verander 'wethouder' in 'schoolbestuur': werken in het onderwijs. Verander 'stuurgroep' in 'beleidsoverleg': werken op het ministerie. Het decor verschilt. Het script is identiek.

Een paar maanden na het gesprek met Marlies zat ik op een surfboard naast Jeroen, directeur bij een zorginstelling. Ik vertelde hem over mijn collega en de Hunger Games. Hij lachte niet. Hij knikte. 'Bij ons heet dit het compliance-moeras. Mijn verpleegkundigen zijn meer tijd kwijt aan registratie dan aan patiënten. En als ik daar iets aan probeer te veranderen, loop ik vast op de inspectie, de auditor en een bestuur dat geen enkel risico wil nemen.' De golf kwam. We misten hem allebei.

De keukentafel, twee weken later. Lisa, directeur van een basisschool in Den Haag. 'Ik ben ooit het onderwijs ingegaan om kinderen te laten groeien. Nu ben ik een halftijds administrateur die af en toe ook nog lesgeeft. En weet je wat het cynische is? De kwaliteit is niet beter geworden door al die registratie. Eerder slechter. Want de beste leerkrachten vertrekken.'

Hunger Games. Compliance-moeras. Formulierenterreur. Iedereen heeft er een eigen woord voor. Overal hetzelfde systeem. Gebouwd om falen te voorkomen. Er gaat bijna nooit iets fout. Er gaat ook bijna nooit iets *goed*.

Mark is projectdirecteur bij een grote projectontwikkelaar in Rotterdam. Zijn kantoor op de negentiende verdieping kijkt uit over de Maas. Maar Mark kijkt niet naar buiten. Hij staart naar honderddertig reacties van de gemeente op zijn projectplan. *Honderddertig*. De fietsafdeling wilde bredere paden. De groenafdeling wil meer groen. De verkeerskundige wilde iets anders dan de stedenbouwkundige. Niemand had intern iets met elkaar afgestemd en alles zonder onderlinge afstemming bij Mark op zijn bord gegooid. ‘Weet je wat het ergste is? Dit zijn niet eens bezwaren van bewoners. Dit is de gemeente die zichzelf tegenspreekt.’

Het project, een complex van tweehonderd woningen op een bedrijventerrein dat langzaam in een woonwijk verandert, zou nu minstens een jaar vertraging oplopen omdat Mark rekening moest gaan houden met alle reacties van de gemeente. Een jaar waarin de rente zou doorlopen, waarin bouwrijzen zouden stijgen en waarin kopers zouden afhaken. ‘Hoeveel gaat dit je kosten?’, vroeg ik. Mark lachte bitter. ‘De vertraging? Minstens drie miljoen. Maar weet je wat me écht zorgen baart? Over twee maanden moeten we aan een nieuwe financieringsronde beginnen omdat de huidige lening afloopt. En met deze onzekerheid...’ Hij maakte zijn zin niet af, maar ik begreep wat hij bedoelde. Investeerders houden niet van onzekerheid. En onzekerheid betekent duurder geld, of in het ergste geval: geen geld.

Tweehonderd woningen. Een jaar extra vertraging. Drie miljoen euro. Dat is de onzichtbare rekening van het gedrag van de overheid. De rekening van de starter die na vier jaar zoeken opgeeft en bij zijn ouders blijft wonen. Van de gescheiden moeder in een te kleine flat. Van de verpleegkundige die anderhalf uur pendelt omdat de stad waar ze werkt haar geen huis biedt. Van de patiënt die vier maanden wacht op een indicatie. Van de jonge leraar die het onderwijs verlaat, niet omdat het werk te zwaar is, maar omdat de bureaucratie de liefde voor het vak doodt.

De Algemene Rekenkamer maakte het in 2025 pijnlijk concreet: 2,25 miljard euro aan de Woningbouwimpuls. Projecten met subsidie liepen even vaak vertraging op als projecten zonder. Driekwart van alle projecten liepen achter op schema. Ik schrok niet van die conclusie. Ik schrok ervan dat het zo lang duurde voordat iemand het hardop zei.

Er zijn genoeg rapporten geschreven over wat er mis is. Het CPB, de Rekenkamer en het ministerie: ze komen steeds tot dezelfde conclusie. Trage overheidsprocedures. Tekort aan capaciteit. Versnipperde regelgeving. Het topje van de ijsberg is inmiddels zo uitputtend beschreven dat je er een boekenkast mee kunt vullen. Spoiler: dat lost niets op. Want een ijsberg is voor 90 procent onzichtbaar.

Onder water zitten de vragen die geen enkel rapport beantwoordt. Waarom duurt het zes jaar om een bestemmingsplan te maken, terwijl het volgens de wet binnen twee jaar moet? Niet vanwege de juridische procedures, die ken je. Maar vanwege de angstcultuur waarin niemand durft te tekenen. Vanwege vergaderingen die elk besluit verdunnen tot consensus waarover niemand meer enthousiast is. Vanwege een kleilaag van controles en afstemming die niet uit kwade wil bestaat, maar uit een systeem dat falen afstraft en stilstand beloont.

Dát is wat onder water zit. Dát is waar dit boek begint.

Mijn reis

Ik begon als ambtenaar. Vol ongeduld, vol overtuiging dat het aan de regels lag. Aan de politiek. Aan al die mensen die maar niet wilden meewerken met mijn briljante plannen. Ik duwde harder. Het systeem gaf niet mee. Ik duwde nog harder. Het systeem duwde terug.

Op mijn 32e was ik de jongste senior projectleider bij de gemeente Delft. Ik was zo gefrustreerd over vijf jaar stilstand in een project, dat ik de spelregels vergat. Of misschien kende ik ze wel, maar dacht ik – arrogant als je bent op die leeftijd – dat deze keer de situatie een uitzondering rechtvaardigde.

Het project Schieoevers zat muurvast. De linkse partijen wilden dat een bedrijventerrein gerevitaliseerd werd om mensen in de buurt ernaast een baan te geven. De VVD wilde dat alle mkb'ers op het terrein hun plek behielden. En wij van de gemeente? Iedereen die kon rekenen wist dat het financieel nooit zou lukken om een bedrijventerrein aan te kopen,

te slopen en weer uit te geven als bedrijventerrein zonder een tekort van vele tientallen miljoenen.

Iedereen wist wat er moest gebeuren. Niemand durfde het te zeggen. Dus stuurde ik een bericht naar een journalist. Ze belde terug. Ze wilde wel een interview over waarom het project nog steeds vastgelopen was. Ik mailde mijn wethouder: 'De krant wil een interview over Schieoevers. Zal ik het doen of kan jij het doen?' Zijn antwoord was zoals ik had gehoopt: 'Doe jij het maar, ik heb geen tijd.'

En dus vertelde ik alles. 'We gaan arbeidsplaatsen als meetcriterium hanteren in plaats van vierkante meters,' hoorde ik mezelf in die krant zeggen. 'Dit wordt een creatief bedrijventerrein. Met horeca, broedplaatsen. Stapsgewijs gaan we dit project lostrekken, omturnen, gewoon weer laten ademen. Het wordt een creatieve plek met veel dynamiek en daarna een gemengd woon-werkmilieu zoals het NDSM-terrein in Amsterdam.'

Wat ik niet doorhad, was dat ik als ambtenaar zojuist het politieke verhaal had veranderd. Niet in een beleidsnota die maandenlang door zou sijpelen. Niet in een collegevergadering achter gesloten deuren. Maar in de krant. Voor iedereen leesbaar bij het ontbijt.

De dag erna zat ik in de gemeenteraadsvergadering. De oppositie zei: 'Wethouder, wat die meneer naast u in de krant beschreef, dat willen wij ook.' Ik voelde mijn maag verkrampen. De wethouder keek me aan. 'We moeten even schorsen,' zei ze. Ze liep met een paar mensen naar de zaal achter de raadszaal, die kleine ruimte waar het echte werk gebeurt, waar compromissen worden gesmeed en hoofden rollen.

Ik bleef zitten. De raadsleden keken naar me – sommigen met iets van bewondering, anderen met medelijden. Ik staarde naar mijn handen en vroeg me af of ik maandag nog een bureau zou hebben. Ze kwamen terug. 'We zullen onderzoeken,' begon de wethouder, ieder woord zorgvuldig kiezend, 'wat de oppositie voorstelt, of dat mogelijk is.' Later kreeg ik enorm op mijn falie, natuurlijk. Dit was echt ongehoord, dat zul je begrijpen.

Mijn directeur riep me bij zich. 'Wessel, jij bent een typische borderliner. Altijd de behoefte om net over de grens te gaan. Als je niet al ontslag had

genomen, had ik je op staande voet ontslagen.’ Die woorden bleven hangen. Niet als dreiging. Als waarheid. Maar het project kwam los.

Ik werd zzp’er. Dezelfde frustraties, andere stoel. Toen werd ik enkele jaren zelf ontwikkelaar en zat aan de andere kant van de tafel. Mijn eerste project: een zorgrestaurant op een verwilderde midgetgolfbaan in Den Haag. Greens in the Park. Het was een prachtig plan: groen, sociaal, zorg en ondernemerschap ineen. De reactie van de gemeente? Drie jaar stilte. Drie jaar lang werd ik van het kastje naar de muur gestuurd. ‘Even geduld,’ zeiden ze. ‘We zijn er mee bezig.’ ‘Er zijn wat procedures.’ De standaardzinnen van een bureaucratie die nee wil zeggen zonder dat woord te gebruiken. Drieëndertig maanden waarin mijn eigen spaargeld verdampte. Waarin investeerders die ik had binnengehaald afhaakten. Waarin het team dat ik had samengesteld uit elkaar viel.

Ik ervoer aan den lijve wat vertraging betekent als je aan de andere kant staat. Niet de technische vertraging van procedures en bezwaarschriften, maar de existentiële vertraging van een droom die wordt uitgesteld tot hij bijna sterft. Elke maand bellen naar de gemeente. Elke maand een stukje hoop dat verdwijnt.

Dus wat doe je dan? Als ambtenaar had ik de krant gebeld. Nu, als ondernemer, ging ik weer bovenlangs. Het was gemeenteraadsverkiezingstijd. Wij nodigden alle politieke fracties uit om langs te komen op de verwilderde midgetgolfbaan. Voor een fotomoment natuurlijk, dat wilden ze graag. Maar eerst moesten ze tillen. Tegels. Enorm veel tegels. Want we hadden geen budget en een toekomstige zorgmoestuin heeft geen tegels nodig.

Ik zie het nog voor me: raadsleden in hun nette pakken en mantelpakjes, zwetend, bukkend, twintig kilo wegende tegels optillend. Een voor een. Een PvdA-fractievoorzitter met rode wangen. Een VVD’er die zijn colbert had uitgetrokken. Een GroenLinks-raadslid dat veel sterker was dan ze eruit zag. Ze lachten, vloekten zachtjes, maakten grappen.

Die sympathie – dat samen bukken, tillen, zweten – zorgde voor iets wat duizend beleidsnota’s niet hadden bereikt. Raadsvragen werden gesteld.

Moties ingediend. En vijf jaar later openden we. Eindelijk. Greens in the Park. Een restaurant met moestuin waar twintig mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt nu werken. Het was er gekomen, maar de prijs? Vijf jaar van mijn leven. Honderdduizenden euro's aan gemiste inkomsten en doorlopende kosten. Een relatie die kapotging onder de stress.

Daarna werd ik partner bij een adviesbureau met vijftien medewerkers. Daar maakte ik de fouten die ik al jarenlang verfoeide. Gemeenten, Rijk, ontwikkelaars, bouwers, zorginstellingen, onderwijs; overal zag ik hetzelfde patroon. Als ambtenaar had ik jarenlang geklaagd over gebrek aan vertrouwen, terwijl ik op een dag beseftte dat ik zelf ook geen vertrouwen had in mijn team. Ik was de adviseur geworden die pleitte voor luisteren, maar altijd het hardst praatte. De partner die dacht dat het bureau niet zonder hem kon.

De kleilaag zat niet alleen in de organisatie. Die zat ook in mij.

Ik ging graven. In de wetenschap. In de praktijk. In mezelf. En ik vond oplossingen om om te gaan met die kleilaag. Ik ontdekte vijf versnellers die nergens in een beleidsrapport staan. Je leest ze in dit boek. Met de verhalen en de missers. Vooral de missers. Ik heb teams kapotgewerkt door te hard te duwen. Vergaderingen opgeblazen die ik beter met geduld had kunnen bijsturen. Relaties verpest door gelijk te willen *hebben* in plaats van gelijk te willen *krijgen*. Dat staat er allemaal in. Want een boek dat alleen maar succesverhalen vertelt, leg je na twee hoofdstukken weg. In deel 1 van dit boek ontleden we het systeem. Hoe vergaderingen je brein uitputten, hoe de kleilaag werkt en waarom de mensen precies doen waarvoor ze zijn aangenomen, dat maakt het zo lastig.

Deel 2 gaat over de vijf versnellers. Psychologische veiligheid. Echte teams. Gedeelde taal. Rituelen. Verhalen. Elk hoofdstuk opent met een persoonlijk verhaal, volgt met wetenschap en sluit af met tools die je morgen inzet. Echt morgen. Niet na een reorganisatie.

Deel 3 gaat over de praktijk, die zich afspeelt in vier arena's: teams, bewoners, politiek en markt. Ik beschrijf waarom vertragen soms de snelste weg is. En wat je doet als het misgaat. Want het gáát mis.

Marlies heeft de handdoek niet in de ring gegooid. Ze is gaan experimenteren. Ze schrijft minder notities en voert meer gesprekken. Minder afstemmen, meer gewoon doen. Haar leidinggevende is nerveus. Haar project beweegt. Voor het eerst in twee jaar.

Laatst liepen we weer door hetzelfde park. Ze had die week een vergadering afgezegd. Gewoon afgezegd. Zeven mensen die een uur terugkregen in hun agenda. Niemand klaagde. Twee mensen bedankten haar.

‘Weet je wat het grappige is? Ik doe eigenlijk niets bijzonders. Ik doe gewoon mijn werk. Alleen nu zonder al die onzin eromheen.’

We moeten het samen rooien. Laten we erin duiken.

PS Lezen is leuk. Maar echte versnelling realiseer je door te doen. Word daarom lid van [De Versnellersclub](#). Ga naar de laatste pagina van dit boek en meld je via de QR-code aan voor nieuwe hacks, verhalen van lezers en tools die werken!

DEEL 1

DE ANATOMIE VAN VERLAMMING

HET VERGADERVIRUS

Het was half acht 's ochtends en ik zat op de fiets, op weg naar de zevende vergadering van die week. Buiten was het nog donker, de januarimotregen zorgde dat ik koud werd. Ik voelde die bekende combinatie van moeheid en geforceerde alertheid die hoort bij te weinig slaap en te veel koffie. In mijn agenda stond: 'Afstemming gebiedsontwikkeling Zuid-corridor - stakeholders.' Twee uur ingepland. Ik wist nu al dat het er drie zouden worden.

Ik haatte vergaderingen. Nou ja, haten is een groot woord, maar ik was er allergisch voor geworden. En dat terwijl ik in het begin van mijn carrière juist dacht dat vergaderen het echte werk was. Dat was waar beslissingen werden genomen, waar strategie werd bepaald, waar dingen gebeurden. Vijftien jaar later wist ik beter. Vergaderingen waren vaak juist de plek waar niets gebeurde, waar beslissingen werden uitgesteld, waar we in kringetjes rondpraatten over dezelfde onderwerpen als de week ervoor. Die ochtend realiseerde ik me dat ik uitgerekend had hoeveel tijd ik die week in vergaderingen zou zitten: 22 uur. Bijna drie volledige werkdagen. En dit was een normale week. Ik voelde mijn hartslag omhooggaan terwijl ik het getal overwoog. Wat deed ik eigenlijk in al die uren? En belangrijker nog: waarom bleven we dit doen, terwijl iedereen wist dat het niet werkte?

Later zou ik ontdekken dat deze frustratie niet uniek was voor mij, of zelfs voor gebiedsontwikkeling. Er bestaat inmiddels een heel wetenschappelijk onderzoeksveld over wat er misgaat in vergaderingen. Maar die ochtend voelde het vooral persoonlijk. Alsof ik langzaam verdronk in een zee van agendapunten, actiehouders en terugkerende besprekpunten.

Zeventien agendapunten

Ik parkeerde mijn fiets naast het gemeentehuis en liep door de gangen naar de bekende vergaderzaal. Kale witte muren, een te lange tafel, stoelen die net iets te oncomfortabel waren om er drie uur in te zitten. Er stonden thermoskannen koffie klaar en er lag een uitgeprinte agenda van vier pagina's. Ik herkende de meeste gezichten. Robert van Ruimtelijke Ordening, altijd punctueel en altijd met een stapel notities. Linda van de woningcorporatie, die haar laptop al openklapte voor ze überhaupt ging zitten. Henk van de bewonersorganisatie, die er moe uitzag. Nog vermoeider dan ik me voelde.

'Goedemorgen allemaal,' begon de voorzitter precies om acht uur: 'Laten we maar beginnen, we hebben een volle agenda.' Ze klikte haar PowerPoint aan. Slide één: 'Agendapunten.' Zeventien stuks. Mijn hart zakte in mijn schoenen.

Wat toen gebeurde, was iets wat ik inmiddels het vergadervirus noem. Het begon onschuldig. Agendapunt één ging over de planning. We moesten een tijdslijn vaststellen voor een bewonerspresentatie. Simpel, zou je denken. Maar Robert had zorgen over de procedures. Linda wilde eerst weten wat er precies gepresenteerd zou worden. Henk vroeg zich af of de timing wel klopte met de gemeenteraadsvergadering. Voor we het wisten waren we veertig minuten verder en discussieerden we over een detail van een detail: de vraag of we de presentatie op een dinsdag of donderdag moesten plannen, omdat dat invloed had op welke raadsleden er mogelijk aanwezig zouden zijn, wat weer afhankelijk was van andere vergaderrondes.

'Kunnen we hier niet later op terugkomen?', probeerde ik voorzichtig: 'We hebben nog zestien agendapunten.'

'Maar dit moeten we nu beslissen,' zei Robert. 'Anders kunnen we de rest van de planning niet maken.'

En zo bleven we hangen, gefixeerd op één vraag, terwijl de echte vragen – Wat willen we bereiken? Hoe betrekken we bewoners echt? Wat zijn de echte blokkades in dit project? – onbesproken bleven. Ik keek om me

heen. Linda zat ondertussen haar mail te beantwoorden. Henk staarde uit het raam. Twee anderen fluisterden met elkaar over iets anders. Niemand luisterde meer echt.

Wat zien we hier eigenlijk?

Laat me even uitzoomen. Wat je hier ziet, is niet uniek voor deze vergadering, voor dit project of zelfs voor gebiedsontwikkeling. Dit is een patroon dat zich eindeloos herhaalt in alle overheidsorganisaties.

In een ziekenhuisteam dat vergadert over de nieuwe roostersystematiek, terwijl de wachtlijsten oplopen. In een schoolbestuur dat drie vergaderingen nodig heeft om de opzet van het nieuwe leerlingvolgsysteem te kiezen, terwijl leraren in de klas overlopen van het werk. In een stuurgroep ruimtelijke ordening, zoals de onze, die veertig minuten besteedt aan een dinsdag-/donderdagdiscussie.

De setting verschilt. De dans is dezelfde.

Volgens onderzoek van Harvard Business School zitten mensen gemiddeld 23 uur per week in vergaderingen. Exact het getal dat ik die ochtend had uitgerekend. Maar hier komt het: 71 procent van die vergaderingen wordt als onproductief beschouwd door de deelnemers zelf. 71 procent. Bijna driekwart van al die uren is verspilde tijd. En de kosten? In de VS alleen al gaat 37 miljard dollar per jaar verloren aan productiviteit door slechte vergaderingen.

Microsofts jaarlijkse Work Trend Index liet zien dat werknemers gemiddeld elke twee minuten worden onderbroken door mails, berichten of vergaderverzoeken – ook tijdens vergaderingen. We doen allemaal alsof we opletten, maar eigenlijk zijn we er mentaal niet bij. En waarom zouden we ook, als driekwart van de vergaderingen niets oplevert.

Wat is het verschil tussen die 29 procent effectieve vergaderingen en de rest?

**'Een verrukkelijk boek over werken
in extreem risicomijdende omgevingen.'**

Prof. dr. Jan de Vuijst

**'Nodigt uit tot een andere manier van
kijken én handelen.'**

Jessica Westerik, directielid Reclassering Nederland

Zie jij elke dag hoe goede plannen vastlopen? Je weet wat er nodig is voor wonen, onderwijs en zorg, maar alles verzandt in overleg, terwijl niemand besluiten durft te nemen?

Ambtenaren met ballen is geschreven voor jou: de ambtenaar, bestuurder of politicus die verantwoordelijkheid wil nemen, maar gevangen zit in een systeem dat is ingericht om falen te voorkomen in plaats van succes mogelijk te maken. Dit boek laat zien hoe jij die verlamming doorbreekt – zonder jezelf of je organisatie op te blazen.

Met veel gevoel voor humor legt Wessel Tiessens de ongeschreven regels, de stille angsten en de dagelijkse reflexen bloot die samenwerken bij de overheid zo stroperig maken. Maar hij laat ook zien hoe het beter kan. Hoe je gesprekken voert die anderen uit de weg gaan, hoe je teams weer in beweging krijgt en hoe je besluiten neemt waar collega's en burgers achter durven staan. Met concrete interventies, scherpe voorbeelden en taal die je morgen al kunt gebruiken.

WESSEL TIESENS werkt al ruim vijftwintig jaar midden in de praktijk van overheidsprojecten, van werkvloer tot bestuurskamer. Hij doceert aan de Bestuursacademie en staat bekend om zijn even confronterende als hoopgevende presentaties over een overheid die weer durft te kiezen.

